

FAHRETDİNİN AĞACI

Sıcak ve güneşli bir yaz günü idi. Fahretdin emimin kapısında bir düğün vardı. Bilmiyorum hangi oğlunun düğünü. Kapıda bir masa, etrafında oturan insanlarımız ve ustalar. Masanın üzerinde renkli renkli içecekler. Tüm çocuklar kapıda toplanmış masadaki içeceklere bakıyoruz. Sonra çocuklara içeceklerden verdiler. Mahsuni ve ben diğer çocuklardan biraz geri planda köşede duruyoruz. Belki yetim ve garip oluşumuzdu bizi köşeye iten. Sonra Fahretdin emim köşede bizi gördü ve 'şu Şükrünün çocuklarını da içecek verin' dedi. Bunun üzerine bizde içecek verdiler. Fahretdin emimin bizi görüşü ve o sözü hiç aklımdan çıkmamıştı.

Fahretdin emim farklı bir insandı. Avrupa görmüştü. Geniş ruhlu ve iyi niyetli idi.

Cebirli de bir çok bağ bağçe vardı ve bu bağ ve bağçede birçok ağaç vardı. Fahretdin emimin de bir ağacı vardı. Ama bu ağaç farklı idi.

Her kesin ağacı kendi bağının, kendi bahçesinin içinde idi. Fahretdin emimin ağacı Tepede idi. Her kes gider bu Tepeye otururdu. Ama bu Tepede ne ot nede oturak vardı. Her kes gider kaya dibine otururdu. Fahretdin emim gitdi bu Tepeye bir gün bir ağaç dikdi. Her kes gölgesinde otursun diye. Bu, bu ağacı farklı kıldı. Fahretdin emim ağaca su verdi. Ağaç büyüdü.

Fahretdin emim Tepeye, insanların oturduğu yere, bir de bir kaç sandalye koydu. Ve bekledi belki bir gün medeniyet gelir diye.

Cebirli de bir çok ağaç vardı. Cebirli insanı sadece Fahretdin emimin ağacını sevdi. Bu ağaç farklı idi. Sanki umudun simgesi idi. Cebirliler bu ağacı sitelerine dikdiler. Ve beklediler, belki bir gün medeniyet gelir diye.

Fahretdin emim bir gün gitdi. O Tepeye bir ağaç dikdi. Fahretdin emimin adı ve ağacı Tepede büyür şimdi.